

DİNİMİZDE KANUNLARA SAYGI VE KATİL SUÇU

مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ
النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا (1)

Muhterem cemaat,

İslâmiyetten evvel Araplar, cehalet ve gafletin korkunç ve iğrenç kolları arasına düşmüşlerdi. Durumları gerçekten acıklıydı...

İnsan ruhunun, yeni doğan çocukların vücuduna giren küçük bir yaratık olduğuna, bir insan öldüğünde bu küçük yaratığın onun vücudundan çıkarak, ölünün kabri üzerinde, bir baykuş şeklinde uçmağa başladığına, bu kişi şayed öldürülmüşse, baykuşun içecek bir şey verilmesi için bağırdığına, öldürülen kişinin intikamı alınıncaya kadar susmayacağına inanırlardı.

Bu sebeple o çağlarda Arap yarımadası kan dâvalariyle âdeta kana bulanmıştı.

Muhterem cemaat,

Hepimiz biliriz ki, yaşama, insanlık şeref ve kar ve haysiyetiyle yaşama hakkı dünya denilen şu toprak diyarda yaşayan bütün insanların tabii haklarından. Her insan kendisinin sahip olduğu haklara başkalarının saygı göstermesini ister, fakat şunu unutmamalıdır ki, kendisi de başkalarının haklarına saygı göstermekle yükümlüdür. İnsan hak ve hürriyet alanları, başkalarının hak ve hürriyet alanlarının sınırlarıyla çevrilidir.

Toplum içindeki bütün insanların hakları kanunlarla tesbit edilmiş ve korunmuştur. O halde toplum hayatı yaşamak zorunda olan insanın refah, huzur, saadet ve emniyeti o toplumda mer'î kanunlara riayet olup olmadığına, kanunlardan beklenen neticelerin gerektiği gibi alınıp alınmadığına bağlıdır.

Şüphe yok ki, kanunlar toplumdaki insanların haklarının korunması, işlerin tam bir intizam içinde cereyanı, kişilerin haklarından emin, emniyet ve huzur içinde yaşayabilmeleri için yapılır.

(1) «Bir nefse mukabil yahut arzda fesat sebeble olmayarak, bir nefsi katleden bütün insanları katletmiş gibidir ve hayata kavuşturan da bütün insanları ihya etmiş gibidir.» (Mâide, 32).

Ö halde kanunlara saygı, onlara aykırı davranışlardan sonsuz bir titizlikle kaçınma, insanın üzerinde oturduğu dalın kırılmaması için gereken dikkat ve itinaı göstermesi, kanunlara riayetsizliği, onları çiğnemekten kaçınmaması ise, böyle bir dalın kırılması için gereken her şeyi yapması, kendi felâketini kendi eliyle hazırlamasıdır.

Şöyle düşünelim; bizim canımızı, malımızı, ırz ve namusumuzu gece gündüz bekliyen bir bekçimiz olsa, biz onun sıhhatli, gürbüz, zeki ve cesur bir insan olması sayesinde emniyet ve huzur içinde yaşasak. Bu bekçinin hayatı ve sıhhati üzerinde bütün dikkat ve ihtimamımızla eğilmemiz, onun yaşaması, hastalanıp kuvvet ve kudretten düşmemesi için çalışmamız gerekirken, böyle yapmayıp onun hayat ve sıhhatiyle ilgilenmez, hattâ, zayıflatmak, vazifesini yapamıyacak bir hâle getirmek için elimizden gelen her şeyi yaparsak, bu hâlimiz bizim akıllı bir insan olduğumuza delâlet eder mi? Bu hâlimizle kendi bindiğimiz dalı kesmeğe, kendi felâketimizi kendi elimizle hazırlamağa çalışan bir deliden ne farkımız kalır.

Evet, ulusumuz ve kanunlar bizlerin canımızı, malımızı, ırz ve namusumuzu bekliyen bekçiler, üzerinde oturduğumuz dallar gibidir. Bunları yaşatacak, kuvvetlendirecek şekilde, sonsuz bir titizlikle, şevkle, şuurla çalışmak, akıllı yurtsever birer insan olduğumuzun delili, bunların yaşamasını güçleştirmek, zayıflatmaksa, akılsızlığımızın, yurtsever bir insan olmadığımızın delili olur. Bir Türk için en korkunç, en iğrenç ve ürkünç şey, tarih boyunca hak ve hakikat yolunda kanını ve terini hiç bir ulusa nasib olmayan bir şekilde sonsuz bir cömertlikle harcamak, cenneti nice kahraman, fedakâr insanlarla doldurmak mutluluğuna ermiş bu necib ulusa zararı dokunmuş bir insan olarak âhirete göçmek, orada ecdadın, suratına tükürdüğü bir bedbaht olmaktır. Buna gerçekten Türk olan hiç bir kişinin gönlünün razı olmayacağından kimse şüphe edemez.

Peygamberimiz şöyle diyor :

«Bir çok insanlar birlikte gemiye bindiler, gemiyi paylaştılar, herkes payına düşen yere yerleşti. Bunlardan birisi, bulunduğu yeri baltayla delmeğe başladı, diğerleri ne yapıyorsun dediler. O : "Ne karışıyorsunuz yerim değil mi, istediğimi yaparım" diye cevap verdi. Şimdi eğer (onu) bu gemiyi delmekten men ederlerse, kendileri de o adam da kurtulur. Eğer kendi hâline bırakılırsa hem o, hem de kendileri helâk olurlar.»

Muhterem cemaat,

Dikkat buyurursanız görürsünüz ki, bu hadıs çok yüce bir gerçeği dile getirmede selâmet ve saadet yollarını aydınlatmaktadır.

Evet insanlar nasıl selâmetle bir sahile ulaşmak için gemiye binerlerse Devletler de ulusları taşıyan gemilere benzer. O ulusun kişileri zaman deryasında şanla şerefle selâmetle seyredebilmek için Devlet gemisini mey-

dana getirmişler, bu gayeyle o devletin kişileri olmuşlardır. Gemideki mürettebat arasında nasıl bir iş bölümü varsa, her ulusun da bir iş birliği vardır. Geminin selâmetle seyredebilmesi nasıl mürettebatın her birinin omuzlarına yüklendiği görevi gerektiği şekilde yerine getirmesiyle mümkünse, bir ulusun da, hür ve müstakil bir ulus olarak selâmetle var olabilmesi; her şeyden evvel o ulusun çocuklarının omuzlarına yüklendikleri görevleri, sorumluluklarını müdrük uyanık birer insan olarak çalışmalarıyla mümkündür. Geminin nasıl takibettiği bir yön varsa, mürettebatın hepsi faaliyetlerini o yöne yöneltmişlerse, bir ulusun kişileri arasında da amaç birliği, duygu birliği, düşünce birliği olmalı, onların bütün duygu düşünce ve fiillerine yalnız ulusal menfaatler hâkim bulunmalı, bu kişiler kendi menfaatlerini bu menfaatte arıyan, gören insanlar olarak çalışmalıdırlar. Bu ulusun kişileri korkunç ve iğrenç birer suç olan, ulusal menfaatlere aykırı duygu, düşünce ve fiillerden titizlikle kaçındıkları gibi, bu menfaatlere pervasızca aykırı hareket etmekten çekinmeyen kişilere, asla müsamaha etmemeli, bu vâdide adam sendeciliğin o ulusa çok pahalıya mal olacağını unutmıyarak, böyle bir duruma muttali olduklarında hemen kanunun gerektirdiği şekilde hareket etmelidirler. Çünkü bu gibi kimselerin hâli geminin gövdesinde delik açmağa, gemiyi batırmağa çalışan insanların hâline benzer, ulusal menfaatler ve zararlar bütün ulusun varlığıyla ilgilidir. Bu sebeple bunlar her menfaatin üstündedir, bu hususta her yurdsevere çok uyanık olmak, bu menfaati her menfaatin üstünde tutmak, bu vâdide hatır gönül dinlememek gerekir.

Muhterem cemaat,

Kanunların bütün hayatiyetleriyle yaşayabilmeleri, kendilerinden beklenen nizam ve intizamı sağlayabilmeleri, herşeyden evvel onların herkese eşitlikle tatbik edilmesine bağlıdır. Kanunların tatbikinde eşitlik gözetilmez, kuvvetli, kudretli hatırı sayılır kimseler istedikleri gibi hareket etmekte serbest kalırlarsa, bu hal kanunları çok tehlikeli bir şekilde yaralar. ve kanunlar kendilerinden beklenileni yerine getiremezler, toplum bundan ötürü çok korkunç felâketlerle karşılaşır. İşte Peygamberimiz bu çok önemli noktaya da işaret buyurmuşlar, bu tehlikeli vâdiyi de bizleri aydınlatmışlardır.

Günün birinde Mahzum oğullarının ileri gelenlerinden Fatma adında bir kadın mücevherat çalmıştı. Bu cezadan afvını Hz. Muhammed'e kim arzedebilir? diye bazı kimseler oraya buraya başvuruyorlardı. Buna kimse cesaret edemedi, nihayet Üsame'yi öne sürdüler. Resulullah Üsame'nin bu işe âlet edilmesine çok üzüldü, onu çok severdi. Zaman zaman Üsame'yi Hz. Hasan'la beraber kucağına alır «Allah'ım sen bunları sev, çünkü bunları seviyorum» derdi.

Peygamberimiz Muhzum oğullarından olan o kadın hakkında kendisine yapılan müracaatı şöyle cevaplandırdı: «Benî İsrailin büyükleri, nüfuz sahibi insanları çalarsa, onları (kanunu tatbik etmezler) bırakırlardı da zayıf

olanlar çalarsa, onların ellerini keserlerdi. (Emin olmalısınız ki) eğer kızım Fatıma çalmış olsaydı onun da elini keserdim.»

Şüphesiz bir toplum içinde işlenen bir çok suçlar vardır. Bunların en iğrençlerinden biri de «katil» dir.

Allah Maide (3) sûresinde şöyle buyuruyor :

«Bir nefse mukabil, veyahud arzda fesad sebeble olmyarak bir nefsi katleden bütün insanları katletmiş gibidir ve hayata kavuşturan da bütün insanları ihya etmiş gibidir.»

Bu âyet açıkça gösteriyor ki, ister kanun şekline bürünmüş, isterse örf âdet şeklinde kalmış olsun, insanların yaşama haklarının tabii haklarından oluşunun kabulü, o toplumdaki insanların bu haklarının teminatını teşkil eder. İnsanlar bu hakka saygı ile yaşar ve onların hayatı bu hakka saygının gösterilmemesiyle tehlikeye girer.

İşte bu hakka saygı göstererek elini böyle çirkin bir fi'le uzatmayan insan, bu saygısıyla o insanları yaşatmış, bu hakka saygı göstermiyerek katle teşebbüs eden ise, bu halile bütün insanları tehdid etmiş, hepsinin hayatını tehlikeye sokmuş olur. Bu tavır ise Allah'ın en şerefli bir yaratık olarak yarattığı insan için ne iğrenç, ne acınacak bir haldir.

İnsanların hayatları için tehlike teşkil etmek her mazlumun ürpererek andığı bir kişi olmak bir insan için ne bahtsızlıktır.

Muhterem cemaat,

Şüphesiz, Müslüman demek kulağını nefesine değil, Allah ve Resûlüne veren insandır. Ona hiç yakışmayan ve yaraşmayan şey Allah ve Resûlünün sözlerine arka çevirip nefsinin sözünü daha üstün tutmak, nefsinin sözünü dinlemektir.

Bakın Peygamberimiz bu konuda ne buyuruyor :

«Sizin bir daha putperestliğe dönmenizden kat'iyyen endişe etmem. Endişe ettiğim şey sizin dünya işlerine koyularak (yâni Allah'ı, Allah'ın kulu olduğunuzu, bir hesap gününün varlığını unutarak) ve servet-ü sâmana dalarak birbirinizin kanını dökmenizdir. İşte o zaman siz de sizden evvelki uluslar gibi helâk olursunuz. Sakın benden sonra dalâlete kapılarak birbirinizin boynunu vurmayınız. Biliniz ki Allah'a mülâki olacaksınız, O da size ne yaptığınızı soracaktır.»

İşte tarla kavgası, mer'a kavgası, su, miras vesaire kavgalarında birbirlerinin haklarını çiğneyenler, birbirlerinin canlarına kasdedenler bu sözlerle artık uyanmalı, haksız olan, Allah'dan korkup, Peygamber'den utanarak haklı kardeşine hakkını teslim etmeli, kardeşinin kanını dökmek için sabırsızlanan kötü düşünceli bir insan olduğunu anlıyarak fikrini değiştirmeli, Allah'ın ve Resulullah'ın çizdiği yolun mutlu bir yolcusu olmalıdır.

Ellerimi Allah'ın huzurunda kaldırır, hepimiz için en hayırlı temennilerde bulunurum.

Mehmet ORUÇ